

„Lad os da — for Fanden! — i det mindste ta' en Æske,“ sagde han tilsidst i Raseri. „De har vel Penge paa Dem, Mand!“

Men Mads Vestrup var uindtagelig.

„Jeg foretrækker at gaa,“ svarede han roligt.

„Ha!!!“

Carlsen slyngede dette Raab ud i Luften med opspærret Gab og sank ned i Knæene i et Anfald af Desperation.

Den havarerende Teolog var i det hele dybt skuffet af sin Kollega og fortrød bitterlig, at han havde taget ham med. Han havde forestillet sig denne for Utugt afskedigede Præst som en Helvedhund i Renæssancestil, en pragtfuld Broder Liderlig, som delte Døgnet mellem Ølkneppen, Jomfruhuset og Bedeskamlen. Og her trak han afsted med en fedtet Bondetamp, en Gaardmissionær og Afholdstaler, som han sgu daarlig kunde være bekendt at vise sig med i ordenligt Selskab. Og den Mand skulde „Femte Juni“ tage under Armene! Det var en Skandale!

— — —

De unge Kunstnerfolk, der for nylig var bleven sat ud af deres Lejlighed, fordi de i et halvt Aar ingen Leje havde betalt, havde indrettet sig i et Maleratelier, der var overladt dem af en Ven, som for Tiden rejste i Italien. Nogle efterladte Billeder og Skitser hang endnu paa de kalkede Vægge, deriblandt to store Kulkartonner med nøgne Mænd og Kvinder i dristige Stillinger. Et mørkt og snevert Rum, skilt fra Atelieret ved et Forhæng,